

LBRIS

We know
books

BARBARA O'CONNOR

DORINȚA ,

Traducere din limba engleză
de Silvia-Alexandra Ștefan

 Booklet
fiction | 2023

M-am uitat la foaia de pe banca mea.

Foaia cu „Hai să ne cunoaștem mai bine“.

În partea de sus, doamna Willibey scrisese „Charlemagne Reese“.

Am pus un mare X peste „Charlemagne“ și am scris „Charlie“.

Pe mine mă cheamă Charlie. Charlemagne e un nume prostesc pentru o fată, i-am spus lu' mama de un miliard de ori.

M-am uitat de jur-împrejurul meu la țărănoii ăia de copii cum fac exerciții la matematică în caietele lor.

Prietena mea cea mai bună, Alvina, mă și avertizase că aici copiii o să fie cu toții niște țărănoi.

„N-o să-ți placă la Colby“, îmi zisese ea. „Nu sunt pe acolo decât drumuri pline de noroaie și niște țărănoi de copii“. Își dăduse peste umăr părul ei mătăsos și mai zisese: „Pun pariu că ăia mănâncă veverițe“.

Mi-am aruncat privirea pe sub băncile din jurul meu, la pachetele lor pentru prânz, întrebându-mă dacă or fi sandviciuri cu veveriță în ele.

LPDIS | we know
M-am uitat din nou la foaia din fața mea. Trebuia să o completez cu tot felul de chestii, ca să poată profesoara mea să mă cunoască mai bine.

Pe linia de sub „Descrie-ți familia“, am scris „Rea“.

„Care este materia ta preferată la școală?“ „Niciuna“.

„Scrie trei din activitățile tale favorite.“ „Fotbal, balet și bătăi“.

Două dintre activitățile alea erau o minciună, dar una era adevărată.

Îmi place să mă bat.

Sora mea, Jackie, a moștenit de la tata părul negru ca smoala, iar eu am moștenit firea nestăpănită. Dacă aș fi primit un bănuț de fiecare dată când am auzit „Așchia nu sare departe de trunchi“, acum aș fi bogată. Tata se ia la harță din orice, așa că toată lumea îi zice Bătăușul. De fapt, chiar și acum, când eu sunt surghiunită aici în Colby, Carolina de Nord, înconjurată de niște țărănoi, bătrânul Bătăuș, care a rămas în Raleigh, a ajuns iarăși după gratii, tot din cauză că-i place să se bată.

Și n-am nevoie de un glob de cristal ca să știu că exact în secunda asta, în casa noastră din Raleigh, în plină zi, mama e în pat cu draperiile trase și cu noptiera plină de doze goale de suc. O să stea toată ziua în pat. Dacă aș fi și eu acolo, nu i-ar păsa câtuși de puțin dacă mă duc la școală sau zac pe canapea, uitându-mă la televizor și mâncând biscuiți la masa de prânz.

„Și asta-i numai vârful aisbergului“, spusese doamna aia de la asistența socială când înșirase cârnatul de motive pentru care aveam să fiu trimisă în orașul ăsta de doi bani ca să locuiesc cu doi oameni pe care nici măcar nu-i cunoscteam. „E mai bine să stai la rude“, îmi zisese ea. „Gus și Bertha sunt rudele tale“. „Ce fel de rude?“ întrebasesm eu. Atunci ea mi-a

explicat că Bertha e sora lui mama, iar Gus e soțul ei. Mi-a zis că nu au copii și că abia așteaptă să mă primească.

„Păi și atunci Jackie de ce o să stea cu Carol Lee?“ am întrebat eu, de un milion de ori. Carol Lee e prietena cea mai bună a lui Jackie. Stă într-o casă de cărămidă superbă și are și piscină. Mama ei se dă jos din pat în fiecare dimineață, iar pe tatăl ei nu-l strigă nimeni Bătăușul.

Așa că doamna aia mi-a zis iar și iar că Jackie e mare de-acum și că termină liceul în câteva luni.

Când i-am spus că și eu sunt în clasa a cincea și că nu mai sunt chiar un bebeluș, a oftat și mi-a zis cu un zâmbet fals: „Charlie, o să trebuiască să locuiești cu Gus și cu Bertha o vreme“.

Eu nu-i văzusem niciodată pe oamenii ăștia și acum trebuia să *locuiesc* cu ei? Când am întrebat cât timp o să trebuiască să stau acolo, mi-a zis că până ce se mai aranjează lucrurile și revine mama cu picioarele pe pământ.

„Păi, oare cât de greu e să-ți pui naibii odată picioarele pe pământ?“ m-am gândit eu.

„Ai nevoie de un mediu familial stabil“, mi-a zis. Dar eu știam că ce voia să spună de fapt era „Îți trebuie o familie care să nu fie așa distrusă ca a ta“.

Chiar și așa, tot m-am plâns și am protestat și m-am plâns și am protestat, dar până la urmă tot aici am ajuns, în Colby, Carolina de Nord, cu ochii-n foaia cu „Hai să ne cunoaștem mai bine“.

— Ai terminat, Charlemagne? a zis doamna Willibey, apărând dintr-odată lângă mine.

— Mă cheamă Charlie, am spus, iar un băiat cu părul unsuros din fața clasei a pufnit în râs, stropind în jur cu salivă.

L-am țintuit cu una din faimoasele mele priviri până când a tăcut și s-a făcut roșu la față.

I-am dat doamnei Willibey foaia și m-am uitat la ochii ei negri cum se mișcau dintr-o parte în alta în timp ce o citea. Gâtul i s-a umplut de pete roșii, iar colțurile buzelor i s-au mișcat ușor. Fără să-mi arunce măcar o privire, s-a dus înapoi în fața clasei și a lăsat foaia să-i cadă pe catedră ca și cum ar fi fost un cartof fierbinte.

M-am trântit la loc pe scaunul meu și mi-am șters mâinile transpirate de pantaloni. Era abia aprilie, dar se făcuse deja foarte cald.

— Vrei să te ajut eu? a spus băiatul din fața mea, întinzându-și degetul spre caietul de mate de pe banca mea.

Avea părul roșcat și purta niște ochelari negri urâți.

— Nu, i-am zis.

A dat din umeri, și-a luat un creion de pe bancă și s-a dus spre ascuțitoarea de creioane.

Sus.

Jos.

Sus.

Jos.

Așa mergea.

Ca și cum un picior îi era mai scurt decât celălalt.

Și își târa un picior pe podea, așa că pantoful lui scotea un scârțâit ciudat.

M-am uitat la ceas.

La naiba! Am ratat ora 11 și 11 minute.

Am o listă cu toate felurile în care îți poți pune o dorință, cum ar fi dacă vezi un cal alb sau dacă sufli într-o păpădie. Pe lista mea e și dacă te uiți la ceas la 11 și 11 minute fix. Am

învățat asta de la un moș care avea un magazin de momeli lângă lacul unde mergeam cu Bătăușul la pescuit. Acum dacă ratasem ora 11 și 11 minute, trebuia să găsec o altă cale să-mi pun dorința pentru ziua aceea. De la sfârșitul clasei a patra, n-am lăsat să treacă nicio zi fără să-mi pun dorința, cu atât mai mult n-aveam de gând să o fac acum.

Doamna Willibey a dat din cap spre băiatul ăla roșcat care-și ascuțea creionul și i-a zis:

— Howard, ce-ar fi să fii tu Prietenul de Nădejde al lui Charlie pentru un timp?

Doamna Willibey ne-a explicat că atunci când vine un copil nou în școală, Prietenul de Nădejde este cel care îi face turul școlii și îi spune care sunt regulile până când se obișnuiește cu toate.

Howard a rânjit și a spus „Da, doamna“. Și cu asta, basta. Acum aveam un Prieten de Nădejde, fie că voiam, fie că nu.

Restul după-amiezii s-a scurs atât de încet, încât abia dacă o mai suportam. M-am holbat pe geam în timp ce copiii se laudau care mai de care cu proiectele lor la științele sociale. S-a pornit burnița și nori de un cenușiu închis pluteau peste vârfurile munților din depărtare.

Când în sfârșit a sunat clopoțelul, am zbughit-o pe ușă și am luat-o spre autobuz. Am străbătut iute culoarul și m-am trântit pe ultimul rând. Mi-am pironit privirea într-o bucată uscată de gumă de mestecat, lipită de scaunul din față, în timp ce mintea mea trimitea, cu o precizie de laser, gânduri în zigzag pretutindeni prin autobuz.

„Nu te așeza lângă mine.“

„Nu te așeza lângă mine.“

„Nu te așeza lângă mine.“

Dacă tot aveam să rămân blocată într-un autobuz plin de copii pe care nici nu-i cunoșteam, voiam măcar să stau singură.

Gândurile mele laser păreau să funcționeze, așa că mi-am luat privirea de la gumă și mi-am aruncat ochii pe fereastră.

Băiatul roșcat cu mersul sus-jos se grăbea spre autobuz, cu ghiozdanul lovindu-i-se de spate la fiecare pas.

Când s-a urcat în autobuz, mi-am întors repede privirea spre gumă și mi-am lansat din nou gândurile-laser.

Dar băiatului ăluia nu i-a luat mai mult de un minut să se târască de-a lungul culoarului și să se trântescă fix lângă mine.

După care mi-a întins mâna și mi-a spus:

— Bună, eu sunt Howard Odom.

Și-a ridicat pe nas ochelarii negri și urâți și a adăugat:

— Prietenul tău de Nădejde.

Oare ce fel de copil e ăsta care să dea mâna așa? Eu nu cunosc niciun copil de felul ăsta.

A rămas cu mâna întinsă, uitându-se fix la mine, până când n-am mai avut ce face. Am dat mâna cu el.

— Charlie Reese, am spus.

— De unde ești?

— Raleigh.

— Și de ce ai venit aici?

Băi, dar băgăcios mai era. M-am gândit că dacă îi zic adevărul gol-goluț, măcar o să-i închid gura și poate că nici n-o să mai vrea să mai fie Prietenul meu de Nădejde.

— Tata e la închisoare și mama nu se dă jos din pat, i-am zis eu.

Ei bine, băiatul ăsta nici n-a clipit.

— De ce e la închisoare?

— S-a luat la bătaie cu cineva.

— De ce?

— Cum adică?

Și-a șters ochelarii aburiți cu marginea tricoului. Fața i se înroșise de la căldura și umezeala din autobuz.

— De ce s-a luat la bătaie? a întrebat.

Am dat din umeri. Habar n-aveam de ce se lua la hartă Bătăușul. În plus, erau probabil mai multe motive pentru care ajunsese la închisoare, dar mie nu-mi zice nimeni niciodată nimic.

— Gus și Bertha i-au spus lu' mama că vii aici. Ei merg la biserica mea și le-am dat o pisică odată, a spus Howard. O pisică gri și jigărită care stătea sub prispa mea.

Apoi a început să înșire cum l-a învățat Gus pe el să facă o praștie și cum uneori, vara, Bertha vinde murături la șosea. Cum mama lui a intrat odată cu mașina chiar în șanțul de lângă casa lui Gus și a Berthei, iar Gus i-a scos-o de acolo cu tractorul și după asta au mâncat cu toții sandviciuri cu carne la grătar în curtea din fața casei.

— O să-ți placă să stai la ei, mi-a zis.

— Nu stau la ei, i-am spus. O să mă duc înapoi la Raleigh.

— Ah.

S-a uitat în jos la mâinile lui pline de pistrii, pe care și le ținea în poală.

— Când?

— Când o să revină mama mea cu picioarele pe pământ.

— Păi și cât o să dureze asta?

— Nu foarte mult, am zis eu, ridicând din umeri.

Dar nodul din stomac m-a avertizat că asta era o minciună.

LRDIS | we know
Mi s-a strâns inima gândindu-mă că mama s-ar putea să nu mai revină niciodată cu picioarele pe pământ.

În timp ce autobuzul ieșea din parcare și o lua spre oraș, Howard a scos la iveală o listă cu regulile care trebuiau respectate în autobuzul școlii. Nu ai voie să păstrezi loc pentru altcineva. Nu ai voie să mesteci gumă. Nu ai voie să scrii pe spătarele scaunelor. Nu ai voie să înjuri. O grămadă de reguli pe care eram destul de sigură că nimeni nu le lua în seamă, poate doar Howard.

M-am uitat pe geam la cât de trist părea să fie peste tot în Colby. O benzinărie. Un parc de rulote. O spălătorie. Nu prea arăta a oraș, ca să spun drept. N-avea malluri, nici cinematografe. Nici măcar un restaurant chinezesc.

Nu după mult timp, autobuzul a început să urce muntele. Ploaia se oprise, iar din asfalt se ridicau în valuri furioase de aburi. Drumul îngust o lua șerpuind când încolo, când înapoi, ținând-o din curbă în curbă. Din când în când, autobuzul se mai oprea ca să se dea jos vreun copil la câte vreo casă dărăpănată, cu noroi roșiatic în curtea din față. Aproape că ajunsesem la casa lui Gus și a Berthei când autobuzul s-a oprit, iar Howard mi-a zis „Pa“.

Cu el a mai coborât un copil roșcat. M-am uitat la ei cum se străduiau să treacă prin curtea plină de buruieni din fața casei lor. Biciclete și skateboarduri, mingi de fotbal și adidași, aruncate toate la grămadă de la poartă și până-n pragul ușii. Un furtun de grădină șerpuia de la o cișmea până la o groapă din curte. Un băiețel murdar pe față arunca pietricele în groapă, făcând să sară noroiul din ea.

Howard mi-a făcut cu mâna în timp ce autobuzul pleca mai departe, dar eu mi-am întors privirea înapoi la guma aia uscată.

Când am ajuns în sfârșit la alea pietruită din fața casei lui Gus și a Berthei, m-am dat jos din autobuz și m-am uitat la el cum pleacă mai departe, mlădiind florile de coada-șoricelului de lângă șosea, încărcate de picături de ploaie. O luasem în sus pe alee când am observat ceva lucind în noroiul de la marginea drumului.

Un penny!

M-am aplecat și l-am ridicat. Apoi l-am aruncat cât am putut de departe și mi-am pus dorința repede, înainte ca moneda să cadă pe jos și să se rostogolească spre pădure.

Gata! Mi-am pus dorința și pe ziua de azi.

Poate că ar fi vremea să mi se și îndeplinească.